

влѣзла въ ватиканскія списоци на срѣдне-българскія преводѣ Манасия (отъ половината на 14-ятъ вѣкъ) и въ многочисленните руски списки, въ които носи название: „Повѣсть о создании и пленении Тройскомъ и о конечномъ разорении,“ и пр. Тая история, която са отличава отъ Дареса и Диктиса, които сж биле знаменити въ срѣдните вѣкове, представлява, по мнѣнието на Востокова, повторение на троянската война съ народенъ езикъ, и въ нея имената на хероите са исчисляватъ по-нѣкогашъ въ славянски преводѣ. Послѣ нея ние намираме любопитната приказница изъ „Хилядо и една ноцъ“: *Синагрипъ царь Адоровъ и чаливскія страны* (въ новите руски списки „Слово о премудромъ Акирѣ“), която са намира въ тоя сжщи сборникъ, който е сжхранилъ за насъ „Слово о полку Игоревѣ“ и който принадлежи на 14-то или на 15-то столѣтие. Другъ извѣстенъ списокъ отъ тоя памѣтникъ, който принадлежи на 15-то столѣтие, по своятъ складъ и езикъ не оставя никакво сжмнѣние за южно славянското происхождение на тая приказница, която е преминала отъ Востокъ въ Византия, а отъ тамъ въ славянската писменность. Изъ това произвѣдение, което е много по-старо, нежели извѣстните негови списки, ние можеме да видиме поетическите вкусове на онова време: приказницата е напжлнена съ мждри поучения и гатанки и съ фантастически чудеса. Безъ сжмнѣние, тя са е харесвала на читающите (напримѣръ, числото на нейните руски списки е твжрде голѣмо) и оставила е слѣди даже и въ сжвременните южно-славянски приказничии предания. Така напримѣръ, тие приказници ни разказватъ за лѣтанието